

En Noè vivia amb el seu pare i sis gats a la vora del mar.
Era l'estiu i anava a passar uns dies a casa de la seva àvia.

La casa de l'àvia estava molt lluny.
Vivia tota sola en una roca petitona on el vent tallava
i l'herba creixia de costat.

Només la visitaven els ocells que anaven i venien
portats per la brisa.

En Noè no sabia què pensar de l'àvia.

Feia sopa d'algues bullides i tenia
les dents guardades en un pot.

A la nit havien de dormir capiculats.

Les mantes picaven i l'àvia roncava com una morsa vella.

Durant el dia, l'àvia sempre semblava massa enfeïnada fent una cosa...

o altra...

i mai no tenia temps per jugar.

Així doncs, un matí, quan la marea estava baixa, en Noè es va allunyar sense fer soroll.

Va saltar de pedra en pedra
i va trepitjar la sorra mollà.

Va entrar i sortir de les basses que es
formaven entre les roques.

Aleshores va veure una cosa
brillant a l'altra banda de la sorra.

Era una roca grossa plena de forats. En Noè
tant hi entrava com en sortia, i saltironejava pel voltant.

Era un castell, un gran veler, un cau de contrabandistes.
Era el llom ple de percebes d'una balena vella.

A fora, el cel dibuixava espirals grises i negres.
Es preparava una tempesta.

